

Har vi råd til at vente?

Skrevet af Sofie Hald Pedersen

De mange undskyldninger, som jeg har forsynet mig med i mange årtier, er ved at ramle lige for øjnene af mig. ”Der går mange år endnu”, ”Klimakrisen rammer ikke os” ”Bare rolig, det sker først om mange hundrede år”.

Klimakrisen er blevet reel. Filmen er knækket, men det stopper

os ikke fra at mæske os i nyt. Nyt, nyt, nyt. Mere, mere, mere. Vi kan ikke få nok. Vores forbrug er steget som aldrig før, men

selvom fremtiden truer, er det alligevel som om vi ikke kan stoppe. Som om vi ikke er blevet udstyret med en ”sluk-knap”. Musikken bliver skruet ekstra højt op, når vi sidder i lange køer omringet af

hundrede af mennesker i vores osende biler på vej hen til supermarkedet. Cyklen får lov til at stå inde i skuret hele året og samle støv. Aftensmaden står igen på oksekød, og imens sidder vi i vores trygge sofaer, og ser TV-avisen fortælle om uhyggelige brænde i Amazonas regnskov.

Vi flygter fra virkeligheden. Det er en naiv tankegang at tro, at alt nok skal blive bedre, hvis ikke vi selv tager stilling til krisen.

Burde man skrotte bilen, eller burde man vælge en mere miljøvenlig aftensmad, nu hvor man er fuldstændig klar over, hvor skadende det er for vores alle sammens

Foto: Saeed Khan, Afp, Getty Images

fremtid. Det er en falliterklæring, at vi bliver ved med at skubbe problemerne væk. Vores jord råber om hjælp, men vi reagerer ikke. Vi udskyder. På de sociale medier og igennem modeblade bliver vi hver dag præsenteret for nyt, hipt tøj og de helt nye trends. Man behøver ikke engang at træde ud ad sin dør. Hjemmesiderne lokker med fristende kjoler, og den helt nye kollektion fra ens ynglings brand, men vores planet slider for vores drøm om den helt ”perfekte” garderobe.

Vi lader os friste for nemt. I det sekund vi trykker ”læg i indkøbskurven” på Zalando er vi lige så skyldige som alle andre. Så kan det godt være, at vi til familiemiddagen i søndags fortalte farmor om alle de isbjørne, der mister deres hjem på Antarktis på grund af isen, som smelter, eller at vi med sure miner talte med vennerne om, hvor lidt ansvar politikerne tager, men det ændrer ikke på, at vi allesammen er syndere under klimakrisen, og det er tid til at vi bliver klar over det, og dermed tager ansvar. I årtier har vi udskudt klimakrisen på grund af manglende viden. Tiden er ikke inde til at bebrejde hinanden for fortiden. Vi kommer ikke videre, hvis vi hænger fast i det gamle. I stedet burde vi handle nu. Tiden er knap.

Ansvar i nye hænder

Mandag d. 23. september medvirkede den verdenskendte klimaaktivist fra Sverige,

Greta Thunberg, i FN's klimatopmøde. Hun fik sit gennembrud, da hun første gang, d. 20. august 2018, stod foran Riksdagen i Stockholm med et skilt, hvorpå der stod ”Skolestrejke for klimaet”. Fra september 2018 strejkede hun hver fredag for at få politikerne til at tage klimakrisen seriøs. ”Fridays for future” kaldte hun det. Efter, at havde sat alvorlig fokus på klimakrisen, blev hun inviteret med til FN's klimatopmøde af FN's generalsekretær, António Guterres, hvor hun sejlede ud på en 15 dages lang rejse over Atlanten i en speedbåd, der udelukkende kørte på solceller og vandturbiner. Greta Thunberg ytrede sine meninger om klimakrisen ved åbningen af FN's klimatopmøde i en følelsesladet tale. ”Jeg burde slet ikke stå heroppe. Jeg burde være i skole. I ser håb i os unge mennesker

- hvordan vover I? I har stjålet mine drømme og min barndom med jeres tomme ord.” sagde hun med tårer i øjnene. Om politikerne lytter til klimaets trusler, eller om vi mennesker ændrer vores tendens til en luksus livstil, er det endelige spørgsmål. Ofte har man haft travlt med at gøre videnskabeligt fakta til politiske holdninger i stedet for at ændre på problemet, imens det stadig er muligt.

Er tiden gået?

Klimakrisen kan i nogle øjne se ud som et uløseligt problem, men vi er mange mennesker, der deler de samme tanker omkring krisen, og hvis vi alle sammen står sammen i et fællesskab, kan vi stadig nå at redde denne planet, som vi kalder for vores hjem. Hvis vi alle sammen gjorde små ting, som at skære ned på oksekødet, eller at begynde at cykle på arbejde, ville

verden allerede se anderledes ud. Disse små ændringer i hverdagen kan hurtigt se nytteløse ud, men hvis vi fra ti år siden var begyndt på små ting som disse, kunne det være at meldingerne i TV-avisen ikke var nær så uhyggelige, som dem vi ser nu. Tiden er der stadig. Det er bare med at stoppe med at snakke og starte med at handle. Vi bliver nødt til at skære ned. Skære ned på det der rent faktisk ikke er nødvendigt. Der er forskel på nødvendigt og rart at have. Spørgsmålet er, om det er nødvendigt at købe en ny jakke, når den derhjemme er hel fin. Klimakrisen skal ikke fraholde os fuldstændigt fra nogen selvforsyning, men alternativer som køb fra genbrugsbutikken er lige så fine. Hvis vi alle sammen gjorde små ting, som at cykle på arbejde, spise mindre oksekød eller købe sin jakke fra genbrugsbutikken ville vi i fællesskab løse klimakrisen. Vi har allesammen en stemme, og det må vi huske på, for det er vores fremtid dette

drejer sig om. Mange bække små, gør en stor å.